

עוד בענין דעת הרמב"ם על קדושת לשוה"ק

קראתי בענין רב את מאמרו של הרב פרנק בגליון הקודם בנושא "דעת הרמב"ם על קדושת הלשון והכתב" (עמ' 75 ואילך). בהערה 9 דן הכותב בדעת החוקרים שהסיקו מתוך כתביו של הרמב"ם שהוא דחה את הגישה "שמדגישה את קדושתה המהותית של הלשון העברית ואת ייחודה המטה-פיסי ואת מעמדה הטרכנולוגי". בהקשר הזה, מן הראוי היה, לדעתי, לצטט מקור חשוב שבפירוש המשניות להרמב"ם (מסכת תרומות פרק א משנה א):

אומרים בכל המשנה תרם ותורם ויתרום, בעלי הלשון האחרונים מקשין על זה ואומרים כי השורש הרים ומרים וירם. וזו אינה קושיא אמיתית, כיון שעיקר כל לשון מן הלשונות הוא חוזר למה שמדברים בו בעלי אותו הלשון ומה שנשמע מהם, ואלו בעלי המשנה בלא ספק עבריים היו במקומן, ר"ל בארץ הצבי, ונשמע מהם לשון תרם, ובו נשתמשו. הנה זו ראייה שהוא מקובל בלשון, ושזו המילה לשון מלשונות העבריים. ועל זה הדרך תהיה תשובתך לכל מי שיאמר מן האחרונים שלשון המשנה אינו צח, או שהם נשתמשו במילות שאינן כראוי בלשון. וזה העיקר שזכרתי לך אמיתי אצל החכמים השלמים המדברים על הדברים הכוללים כל הלשונות כולם.

מדבריו אלה של הרמב"ם אפשר להבין לכאורה שהוא ראה בלשון הקודש לשון ככל הלשונות*. אך, כפי שציין המחבר, קיימים מקורות רבים בנושא, ורק בראייה כוללת ניתן לגבש עמדה.
בברכה,

יעקב קליין

* וראה מה שהאריך ר"י עמדין על דברים אלו של הרמב"ם בספרו 'משנה לחם' על זרעים-מועד.]